

Hana Whitton

2. díl trilogie

ADAM ZE ZBRASLAVI A PŘÍPAD KRÁLOVNY VDOVY REJČKY

VYŠEHRAĐ

Adam ze Zbraslavi a případ královny vdovy Rejčky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Whitton
Adam ze Zbraslavi a případ
královny vdovy Rejčky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**HISTORICKÁ
DETEKTIVKA**

Hana Whitton

ADAM ZE ZBRASLAVI
A PŘÍPAD
KRÁLOVNY VDOVY
REJČKY

DRUHÝ DÍL TRILOGIE

VYŠEHRAD

© Hana Whitton, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7601-643-9

ISBN e-knihy 978-80-7601-652-1 (1. zveřejnění, 2022)

ISBN e-knihy 978-80-7601-653-8 (1. zveřejnění, 2022)

ISBN e-knihy 978-80-7601-651-4 (1. zveřejnění, 2022)

I.

Královna vdova Rejčka

„Co má tohle znamenat?“ rozkřikl se hněvivě král Přemysl Velkopolský, když zahlédl na prahu komnaty početnou skupinu ozbrojenců. „Takhle sem vpadnout bez ohlášení! A to jsem si myslel, že alespoň zde, v královském sídle v Rogozně, budu mít trochu klidu!“

Na ozbrojence, které v první chvíli považoval za předvoj neohlášeného poselstva, však jeho přísná slova neplatila. Vhrnuli se dovnitř a vmžiku obklopili královský trůn.

Přemysl strnul. Takhle by se ozbrojený doprovod žádného poselstva nechoval.

„Zvedni hledí, ať ti vidím do tváře!“ přikázal jednomu z vetřelců, kterého nyní od královského trůnu dělil pouhý krůček. „Poroučí ti to tvůj král!“

„Ty mi nemáš co poroučet!“ obořil se na něj ozbrojenec, patrně velitel těch vetřelců. „A král také dlouho nebudeš!“

Přemysl tleskl do dlaní, aby přivolal královskou stráž. Něco takového dál trpět nehodlal.

Nikdo mu však nepřispěchal na pomoc.

„Tvá stráž tě slyšet nemůže,“ upozornil ho ozbrojenec. „Všichni jsou už na pravdě Boží. A ty je tam budeš následovat, jestliže...“

Přemysl dál na nic nečekal a tasil meč. Než ale stačil na vetřelce zaútočit, proklálo ho kopí. Zhroutil se ze stupínek trůnu na vysoký koberec.

„Hlupáku! Měli jsme ho přece přivést živého!“ rozkřikl se na kopiníka velitel ozbrojenců. „Směli jsme pobít jen královskou stráž!“

„Jinak by tě zabil, pane! To proto jsem udeřil jako první!“ snažil se ospravedlnit kopiník.

Přemysl však mrtvý nebyl. Pokusil se vstát, třebaže byl zcela ochromený bolestí. Opřel se oběma rukama o koberec, lepkavý jeho krví, která se kolem něj rozlévala jako purpurové jezero.

Vztyčit se ale nedokázal a po chvíli sklesl opět na zem.

„Richenzo! Utíkej!“ zachroptěl. „Uteč, Richenzo! Zachraň se! Na tobě jediné nyní spočívá zodpovědnost za piastovské dědictví, za rodový odkaz!“

Vztáhl poté zkrvavenou ruku tam, kde se v rohu choulila jeho vyděšená manželka Margaret, a z posledních sil ze sebe vypravil: „Jaks mohla...!“

Richenza se s trhnutím probudila z neklidného spánku. V zšeřelé komnatě ozářené pouze skomírající svíci na stolku vedle lůžka dosud dozníval její výkřik.

Byl to pouhý sen, snažila se uklidnit. Zdává se mi občas.

To proto, že se zakládá na skutečnosti. Mého otce, polského krále, zavraždili před léty v Rogozně.

Vztáhla chvějící se ruku do matného kruhu světla, který vykreslil popraskávající plamínek svíce, jako by se chtěla přesvědčit, že nemá bílé ruce zbrocené krví. Otcovou krví.

Zaposlouchala se do nočního ticha. Bylo hluboké a ničím nerušené.

Jsem přece ve svém věnném městě, v Hradci Králové, uvědomila si a s tím poznáním se jí zvolna vracel klid a rozvaha.

Hrůzný sen a s ním i vzpomínka na otcovu vraždu v Rogozně se pomalu vytrácely do zapomnění, stejně jako léta, která po té tragédii následovala.

Ani Richenza mi už neříkají, pomyslela si. Přestali mi tak říkat od té doby, co jsem se provdala za českého krále Václa-

va II. Pak se ze mě stala Rejčka, Eliška Rejčka, aby to bylo pro místní přijatelnější.

Příliš to nepomohlo. Ani Václavovy děti z jeho prvního manželství s Gutou ji i přes to nové podbízivé jméno rády neměly.

To platilo zejména o jeho dcerách, Anně, a hlavně Elišce.

Smrt obvykle umění nebo zcela odstraní podobné nevraživosti, které se pak zdají ve srovnání s její neměnnou nezvratností malicherné. To se však nestalo, když Václav II. zemřel, a nic na tom nezměnila ani násilná smrt jeho syna, který po něm dosedl na královský trůn jako Václav III.

Zůstaly jsme pak tři – Anna, tehdy už provdaná za Jindřicha Korutanského, dosud svobodná Eliška a já.

Mé nevlastní dcery – a nejen ony – mi nikdy neodpustily, že jsem se potom provdala za Rudolfa Habsburského, který se stal novým českým králem.

Hlupci jsou všichni ti, kdo mě pro to odsuzují! Jako by nevěděli, že mně nic jiného nezbývalo, a hlavně, že jsem to vlastně udělala pro království.

Po pravdě řečeno, udělala jsem to v první řadě pro sebe, usmála se spiklenecky, a ovšem také pro svou dceru Anežku, která se narodila pouhých šest dní před otcovou smrtí.

Rejčka přešla rychlým pohybem po přikrývce širokého lože, tam, kde jindy spočíval Rudolf. Jenže ten vedle ní neležel.

I Rudolf byl totiž mrtvý.

Příliš času jim pospolu dopřáno nebylo.

Rejčka se opět zaposlouchala do hlubokého ticha. Nyní, stejně jako bezpočtukrát v podobných okamžicích noční samoty, ji napadlo, že Rudolfova smrt nemusela být přirozená. Kdo by věřil, že mladý král podlehl při vojenském tažení nějaké horečce! Rudolfovi bylo přece teprve šestadvacet let!

Možná i proto se v poslední době vracel ten děsivý sen, který nezávan oživil dávnou vzpomínku na otcovu vraždu.

Věděla, že nyní už neusne. Vyklouzla z lůžka a přehodila si přes ramena župan. Hebká kožešina, kterou byl podšitý, ji slastně polaskala. Přistoupila k oknu a zahleděla se na krajinu zalitou stříbrným měsíčním svitem.

Od řeky se táhly cáry řídké mlhy jako potřhané závoje. A ve vzduchu se vznášel první příslib podzimu, ona ostrá vůně kouře z ohníčků, smíšená s pachem tlejícího listí.

Měla bych se tady, ve svém hradě, přece cítit v bezpečí, pomyslela si.

Jenže v bezpečí se tu necítila.

Marně se snažila přijít na to, proč v ní s každým uplyvajícím dnem vzrůstal pocit ohrožení.

Snad to způsobilo sílící vědomí, že ji tu nemají rádi ani poddaní, ani Václavovy děti, prostě všichni. Pokud žil Rudolf, držel je na uzdě strach z jeho královského majestátu, ale teď, když se novým českým králem stal Annin manžel Jindřich Korutanský...

Byl to slaboch, a tak se ho nebála, zato Anny a její mladší sestry Elišky ano.

Nenávidí mě nejen z osobních důvodů, uvědomila si náhle, představuji pro ně navíc jisté mocenské ohrožení. Mohla bych přece vznést nárok na českou korunu, a když ne pro sebe, tak pro svou dceru Anežku. I ona je z královské krve jako Anna a Eliška, i jejím otcem byl král Václav II.

Rejčka se znovu zahleděla do noci. Najednou jí tak poklidná nepřipadala.

Ten sen určitě představuje varování, k takovému závěru dospěla. A také to pochopila, že před vražedným útokem neochrání ji a její dceru Anežku ani pevné zdi zdejšího hradu.

Věděla nicméně, kdo by jí tu tolik potřebnou ochranu poskytl, a ochotně k tomu.

Pán z Lipé se už více méně stal jejím rytířem, i když jejich vztah zatím nepřekročil ono romantické kurtoazní vazalství rytíře vůči urozené dámě.

Líbil se jí. Byl vysoký a urostlý a jistě o víc než deset let starší. To mu ale v jejích očích dodávalo na přitažlivosti – muž jeho věku bude mít v mnoha ohledech jistě větší zkušenosti než nějaký mladíček rovný jí věkem. Ty zkušenosti se mu ostatně vryly do ostrých rysů výrazné tváře, a i to se jí líbilo.

Musím přece jako královna vdova dbát na svůj majestát, ozval se jí v nitru varovný hlas.

Ach, co na tom! Celý život přece nemíním strávit zavřená ve věnném hradě královen vdov v Hradci.

Na okamžik zavřela oči, snad proto, aby přivolala podobu pána z Lipé.

Jenže pán z Lipé byl ženatý. A byl to také otec početné rodiny. Prý sedm dětí má.

Rychle oči zase otevřela, jako by se probouzela ze snu, tentokrát krásného.

V hloubi duše nicméně věděla, že jí na tom nesejde, ne po tolika letech, kdy se jí na volbu muže nikdo neptal a kdy se musela provdat na základě politicky výhodné diplomatické dohody. Nyní si chtěla vybrat sama.

Z dalších úvah ji vytrhly spěšné kroky, spíš běh to byl, blížící se chodbou k její ložnici. Doprovázela je změť vzrušených hlasů.

„Co se stalo, Výsosti? Zaslechla jsem tvůj křik a raději jsem nejdřív doběhla pro stráž a potom...“ Dvorní dáma Eufémie, která vpadla dovnitř bez vyzvání, se náhle zarazila a přitiskla si buclatou ruku na vzdouvající se mohutná ňadra, aby se uklidnila.

Do Rejčky vjel hněv. Tuhle osobu jí na hradecký dvůr vnutily ty dvě Přemyslovny. Chtěly tu mít svého špeha. Ona by tuhle tělnatou dívku s ruměnou tváří a mravy lepší děvečky jako dvorní dámu nikdy nevybrala.

Už delší dobu uvažovala o tom, že se jí při nejbližší příležitosti zbaví, a příležitost se, jak se zdá, naskytla právě nyní.

„Nebyla bych už mezi živými, přepadnout mě někdo, tak dlouho ti trvalo, než jsi mi přispěchala na pomoc!“ odpověděla Eufémii s chladnou odměřeností. „Jak vidíš, jsem v pořádku. Zdá se mi jen zlý sen.“ Zamyslela se krátce a potom dodala: „Stráž, kterou jsi zburcovala, však může zůstat před mými komnatami.“

Eufémie se chystala něco namítnout, pak si to ale rozmyslela. Pokynula veliteli stráže, který jí zvědavě nakukoval přes rameno. „Slyšels Její Výsost,“ řekla mu.

A potom se Rejčce uklonila a uražené vyplula na chodbu.

Rejčka počkala, dokud za ní nezapadly dveře.

K lůžku však nezamířila. Usedla k nevelkému psacímu stolu. Věděla, že teď už stejně neusne, nebo spíš usnout nechce, aby se nevrátil ten úděsný sen, v němž viděla opět umírat otce.

Prsty se jí zachvěly, když chtěla zažehnout svíci na stole. Znovu rychle přelétla pohledem ruku, aby se přesvědčila, že jí nemá zbrocenou krev.

Chovám se jako pověřčivá stařena, okřikla se v duchu.

Z úhledně vyrovnané hraničky pergamenů vytáhla jeden čistý. Rozhodla se, že pošle žádost k braniborskému dvoru, kde po otcově smrti po nějaký čas pobývala s nevlastní matkou, otcovou třetí manželkou Margaret Braniborskou, aby ze svých služeb uvolnili některou z tamních dvorních dam a poslali ji k ní do Hradce. Matně si vybavovala pouze jistou Hildegard, dívku o pouhých pár let starší a pocházející z urozené rodiny. Ta by byla určitě lepší než neohrabaná Eufémie. Jistě by povznesla hradecký dvůr na odpovídající úroveň.

A já tu konečně budu mít spřízněnou duši, usmála se pro sebe Rejčka. Zaváhala jen na chvíli, zda to s sebou nepřinese nevíтанé vzpomínky na to, k čemu se už nikdy nechtěla vracet.

Nakonec nad tím mávla rukou a pustila se do psaní.

Noční temnota pobledla prvním svítáním, když dopis dokončila.

Zapečetila ho a potom chvíli upírala zrak na tu hraničku pergamenů.

Měla bych napsat někomu, kdo by mi pomohl vypátrat, jak se to vlastně mělo s Rudolfovou smrtí, pomyslela si. Někomu, kdo by mě ujistil, že ty zlé sny neznamenají varovnou předtuchu.

Věděla, kdo by se podobného úkolu zhostil se ctí.

Byl to Adam ze Zbraslavi, kterému se říkalo Pater, protože prý uvažoval o vstupu do řádu. Zнала se s ním trochu od královského dvora.

Osvědčil se už v případě královského levobočka, nemanželské dcery svého přítele královice Václava, již někdo usiloval o život. Zachránil ji tehdy, o tom byli přesvědčeni všichni.

Jeho bystrý úsudek by určitě pomohl odhalit, zda jsou Rejččiny dohady a vzrůstající obavy opodstatněné, nebo ne.

Jenže Adam ze Zbraslavi byl ve službách Elišky Přemyslovny.

Ta mě sice skutečně v lásce nemá, ale v tomto případě nejde pouze o mě, pokračovala Rejčka v úvahách. Jde rovněž o mou dceru Anežku, a to je přece Eliščina nevlastní sestra. Také ona se může ocitnout v ohrožení. A nemusí ji zachránit ani to, že ji na nějaký čas zavřou do ústraní svatojiřského kláštera stejně jako Václavovu Alžbětu.

I Eliška musí v takovém případě souhlasit s tím, aby Adam dohlédl na Anežčino bezpečí. A přitom samozřejmě také na to mé.

Vytáhla jeden pergamen a přejela ho štíhlými prsty.

Hned ráno Adamovi napíšu, umínla si.

A co kdybych se obrátila na toho rytířského pána z Lipé? napadlo ji vzápětí. Na okamžik si s tou myšlenkou pohrávala, ale potom ji zavrhla. Dá se na něj doopravdy spolehnout? Co když se za tím okázalým rytířským chováním skrývá nějaký mocenský záměr?

„Nevěř nikomu!“ Tohle jí stačil ještě před svou předčasnou smrtí vštípit její královský otec.

Náhle se jí zmocnila únava.

Napíšu Adamovi hned ráno, slíbila si znovu.

Pak přivolala komornou a předala jí list pro braniborský dvůr. „Tahle zpráva nesnese odkladu. Spěšný posel ji musí doručit okamžitě!“ přikázala jí.

Komorná si sice o podobném rozkazu vydaném uprostřed noci myslela své, nahlas však nic neřekla. Jen se Rejčce uklonila a raději rychle zmizela, aby splnila její přání.

Rejčka poté zamířila k lůžku a uvelebila se v měkkých poduškách. Pootevřenou okenicí se zahleděla na oblohu blednoucí svítáním.

Kdyby dosud žil můj manžel Václav, nebo Rudolf, nemusela bych se trápit podobnými starostmi, pomyslela si.

Ovšem je tu Adam ze Zbraslavi a také rytířský pán z Lipé, ať už jsou jeho cíle jakékoli.

Rejčka se při tom pomyšlení spokojeně pouсмála.

A potom konečně znovu usnula hlubokým spánkem, který tentokrát nenarušil žádný zlý sen.

„Pomoz Její Výsosti z lázně a potom ji doprovod do ložnic!“ přikázala Eufémie z vysoka komorné, jako by si tak chtěla dokázat, že to je pořád ona, kdo tu rozkazuje. Doneslo se jí, že si prý Rejčka poslala pro novou dvorní dámu, až kamsi do Brani-borska, a to ji zrovna nepotěšilo. „Já jí tam zatím přichystám šat,“ dodala o něco mírněji.

S tím zamířila do Rejččiny ložnice. Někdo ze služebnictva už musel přinést Rejččino nové roucho – leželo rozprostřené na loži, aby se nepomačkalo. Svrchní sukňe byla z purpurového brokátu bohatě vyšíváného zlatem.

Eufémie se neudržela a přejela dlaní ten nádherný, a jistě také nákladný šat. Bělostná spodní košile s úzkými rukávy se prostírala vedle sukňe a kdosi přes ni přehodil nadýchaný mušelinový šál.

Eufémie, které se při pohledu na to krásné roucho zmocnila řevnivá závist, neodolala, oparně stáhla svrchní sukni z lůžka, nejprve si ji pouze zkusmo přitiskla k tělu, ale potom se v rychlosti nasoukala do zlatem vyšíváného brokátu. Šlo to jen ztěžka, protože Rejčka byla, marná sláva, mnohem štíhlejší.

Však Výsosti královny vdovy neubude, když si tu její parádu na chvíličku užiju, pomyslela si s uspokojením Eufémie, když se jí konečně podařilo stáhnout svrchní sukni přes objemné boky. Rejčce určitě ještě nějakou dobu potrvá, než se dostane z té koupele.

Mušelinový šál si poté obtočila kolem krku tak, aby jí jeden konec splýval přes mohutná řadra.

Ze stolku sebrala velký stříbrný podnos a chvíli se vzhlížela v jeho naleštěné ploše jako v zrcadle.

Svrchní sukňe ji však začínala nepříjemně svírat. Neměla jsem se do toho šatu tak rychle navléknout, zalitovala. Je mi malý.

Náhle jako by se nemohla ani nadechnout.

Stříbrný podnos jí vyklouzl z prstů a třeskl o kamenné dlaždice podlahy, když se snažila vyprostit z tísnivého objetí nádherného roucha. Nedbala nyní na to, že je může potřhat. Toužila jen po jediném – okamžité se z něj vymanit, aby se mohla konečně pořádně nadechnout.

Také hebký šál jako by se náhle proměnil v hrubou smyčku, která jí svírala hrdlo jako katova oprátka.

Chtěla ho strhnout z hrdla, zdálo se však, že nedokáže pohnout ani prstem. Když se podívala na ochromenou ruku, tak ke svému zděšení zjistila, že ji má posetou krvavými puchýři.

Z posledních sil se pokusila dát do křiku, aby přivolala pomoc, ale z hrdla se jí vydralo pouze zachrčení.

Komnata se s ní roztočila, a tak raději klesla na kolena, aby neupadla.

A potom kolem Eufémie vše podivně potemnělo a ona se zhroutila v mdlobách k zemi.

Koupel Rejčku příjemně osvěžila. Temné obavy, které provázely několik předchozích dní, vzaly rázem zasvě. Byla přesvědčená, že se Adam ze Zbraslavi, kterému napsala o své předtuše, ujme jejího případu.

Dnešní den začal krásně, pomyslela si, a určitě mě v něm čekají jen samé příjemnosti. Musí! Vždyť do Hradce přijede pán z Lipé.

Byla teď ráda, že si přednedávnem nechala ušít několikery nové šaty. Částka, kterou za ně zaplatila, byla sice závratná, ale co na tom sejde.

Ostatně, může si to dovolit. Její královští manželé ji víc než štědře zajistili.

Komorná jí nyní pomohla vystoupit z lázně a zabalila ji do velké plátěné osušky.

Zamířila pak za Rejčkou do ložnice, jak jí to přikázala Eufémie.

Obě se však zarazily na prahu, když zahlédly Eufémii ležící uprostřed komnaty v Rejččině novém šatu.

„Co má tohle znamenat?“ rozkřikla se Rejčka, aniž by tušila, že jí Eufémie už nemůže odpovědět. „Jak ses mohla opovážit...!“ Rejčka se u dvorní dámy ocitla několika rychlými, ráznými kroky. Zastavila se však, když spatřila Eufémiinu nachově zbarvenou, opuchlou tvář zkřivenou křečí. Sklonila se k ní. Zdálo se, že Eufémie dosud dýchá, i když měla oči zavřené.

„Co se stalo, Eufémie?“ zeptala se jí Rejčka a chystala se jí zatřást ramenem, aby ji probrala z mdloby.

Komorná, která si povšimla Eufémiiných rukou plných krvavých puchýřů, se konečně vzpamatovala z ochromení a zadržela ji. „Ne!“ vyhrkla spěšně. „Nedotýkej se jí, Výsosti! Co když je to mor?“

Rejčka zděšeně ucouvla. „Běž pro felčara!“ přikázala komorné. „A přivolej někoho, kdo mi ve vedlejší komnatě pomůže s oblékáním!“

Komorná mlčky přikývla a rozběhla se splnit Rejččiny příkazy.

Felčar, který už našel Eufémii mrtvou, pokynul komorné, aby mu z cínové konve nalila na ruce trochu víc vody.

„Opatrnosti není v tomto případě nikdy dost, Výsosti,“ obrátil se téměř omluvně k Rejčce, která se už dávno vzpamatovala. Oblékla se do jiného šatu, v němž poté přivítala pána z Lipé, jehož obdivné pohledy jí daly zapomenout na nešťastnou Eufémii.

Rejčka po felčarových slovech vzhledla k Jindřichovi z Lipé, který stál vedle jejího křesla. Nehodilo se to sice a podle dvorní etikety to bylo jistě nepřípustné, avšak v této chvíli tragické a dosud neobjasněné smrti dvorní dámy Eufémie se podobná společenská pravidla zdála bezvýznamná. A ona potřebovala mužnou oporu.

Jindřich se na ni povzbudivě usmál.

Jsem s tebou, a tak se ti teď už nemůže nic stát, jako by říkal jeho úsměv.

Vděčně mu ho oplatila. Jeho přítomnost ji sice těšila, ale byla přesto ráda, že se se svými obavami obrátila na Adama ze Zbraslavi. Události dnešního dne potvrdily správnost tohoto kroku.

Jindřich z Lipé mohl vládnout v zemi místo neschopného krále, ale Adam ze Zbraslavi byl obdařen nevšedním nadáním rozřešit i tu nejsložitější záhadu, jak ukázal případ Alžběty, levobočné dcery Václava III., kterou zachránil před jistou smrtí. O tom byla přesvědčena.

Felčar si pečlivě osušil ruce bělostným plátěným ručníkem a teprve potom pokračoval: „Dvorní dáma Eufémie se stala obětí krutého zločinu – šat, který si oblékla místo tebe, Výsosti, byl napuštěný jedem, který zabíjí při dotyku.“ Felčar zaváhal a potom dodal: „Nerad to říkám, ale... ten šat sis měla vzít ty, Výsosti. Z toho by se měly vyvodit odpovídající závěry.“

„O to se postarám já!“ prohlásil rázně pán z Lipé. „Komorné na tvé oblečení nyní dohlédnou mnohem pečlivěji a já pošlu pro ochutnávače tvých pokrmů. Tedy pokud s tím budeš souhlasit, Výsosti.“

„Děkuji, pane Jindřichu!“ Rejčka ho obdařila vděčným pohledem.

Jindřich se jí dvorně uklonil a krátce zvažoval, zda Rejčce předložit i další návrh.

Odvážnému štěstí přeje, usoudil pak a spustil: „A myslím, že bude nejlepší, odjedeš-li na nějaký čas z Hradce. Na mém panství v Lipé budeš v bezpečí do té doby, než se zjistí, co se tady vlastně stalo.“ Rejčka se na něj sice sladce usmála, ale pomyslela si přitom, že jí nikdo nebude přikazovat, co má či nemá dělat. Toho si užila víc než dost ve dvou manželstvích.

„To je od tebe nesmírně šlechetné, pane z Lipé,“ řekla po chvíli. „Ovšem já nejsem sama. Musím myslet na svou dceru Anežku. Ráda bych zůstala v Hradci, dokud sem nepřijede Hildegard, která se o ni bude starat v mé nepřítomnosti.“

Zaváhala na okamžik, zda se Jindřichovi nesvěřit s tím, že už požádala o pomoc Adama ze Zbraslavi, jemuž navíc vyličí v dalším listě tragické události, k nimž právě v Hradci došlo.

Nakonec ten nápad zavrhla. Pán z Lipé se jí mohl líbit, to však neznamenalo, že musí vědět všechno.

„Dám ti vědět, až nastane pro podobnou cestu do Lipé příhodný čas,“ dodala. A s těmi slovy povstala, majestátně pokynula oběma mužům a zamířila z komnaty.

Felčar ji zamyšleně provázel pohledem, dokud mu nezmizela ve dveřích.

„S tím ochutnavačem to je dobrý nápad, pane Jindřichu, stejně jako s přísnějším dohledem nad královninou garderobou,“ poznamenal pak. „A neměl bys zapomenout ani na ozbrojenou stráž, která by královnu vdovu doprovázela na každém kroku. Ten, kdo se dopustil zločinu tak krutého, se nezastaví před ničím. Jeden nevydařený pokus ho neodradí. Její Výsost si patrně neuvědomuje, kolik zde má nepřátel.“

Jindřich z Lipé na ta slova přikývl. „Máš pravdu, pane. Povolám do Hradce své nejlepší ozbrojence. A doufejme jen, že Její Výsosti okolnosti brzy dovolí, aby odcestovala do Lipé. Tam se jí nemůže nic stát!“

Felčar na to nic neřekl.

Nechval dne před večerem, napadlo ho jen, ale to si nechal raději pro sebe.

„Sotva jsi přijel na Zbraslav a už se zase chystáš zpátky do Prahy!“ Adamův otec Zbyněk se netajil svým zklamáním. Nic proti službě u královského dvora, ale uvítal by, kdyby se syn konečně usadil na rodném dvorci. „Však já moc dobře vím, kam tě srdce táhne. Bývalo to jiné, když Klára ještě přebývala tady na Zbraslavi u rodičů!“

Adam se usmál a dopil džbáněk vína, který si s otcem jako vždy dopřáli po chutném obědě. Bylo mu jasné, co otec těmi slovy míní. S Klárou se znal celá léta. Pojilo je něco víc než přátelství, a tak v nich mnozí viděli snoubence a vbrzku jistě manžele.

Jenže Adam, který prodělal po násilné smrti svého královského přítele Václava III. hlubokou osobní proměnu, si začal klást otázku, zda vztah s Klárou není pouze příjemný zvyk.

Jen slib daný Václavovi, že se postará o bezpečí jeho ne-manželské dcery Alžběty, mu nakonec zabránil ve vstupu do kláštera. Jedině tam totiž dokázal najít duševní rovnováhu.

A tak Adam dospěl posléze k závěru, že jeho životní poslání je jiné, tedy alespoň prozatím. Avšak Zbraslavský klášter a tamního opata Konráda, v němž spatřoval druhého otce, nepřestal navštěvovat.

„Ach otče, tentokrát je to jinak! S Klárou to vůbec nesouvisí, pokud se na ni vztahuje ta zmínka o srdci. A mimoto nemám namířeno do Prahy, ale do Hradce,“ odpověděl Adam.

S Klárou se nyní vídal častěji u královského dvora v Praze, kam ji ze Zbraslavi povolala jako dvorní dámu Eliška Přemyslovna. Ale ta letmá setkání byla také vše, a nejen proto, že měli nyní oba odlišné povinnosti. Vzdálili se jeden druhému a Adam si často kladl otázku, zda k sobě opět někdy najdou cestu. Otcovy časté a celkem nezastřené narážky na to, že jejich rod pánů ze Zbraslavi potřebuje dědice, sice chápal, avšak do manželství pouze kvůli tomu vstoupit nehodlal.

„Do Hradce? Tam přece teď sídlí královna vdova Rejčka. Já myslel, že se ve službách Její Výsosti Elišky Přemyslovny,“ poznamenal otec a změřil si Adama přísným pohledem. To, že u Rejčky záměrně vynechal titul, svědčilo o jeho názoru na ni. Dosud jí neodpustil, že se po smrti svého prvního manžela, českého krále Václava II., provdala podruhé za Habsburka Rudolfa.

„Ve službách Její Výsosti Elišky jsem být nepřestal,“ ujistil ho Adam rychle, „ale Rejčka mě požádala o pomoc. Sdílím na ni svůj názor, otče, ale jednou to přece byla manželka krále Václava II. a je to matka jeho dcery Anežky. Nemohu jí pomoc odmítnout, už kvůli malé Anežce ne.“

Zbyněk ze Zbraslavi se na syna usmál. „Tys byl vždycky rytíř, Adame! Nikoho jsi nikdy nenechal v nesnázích, natožpak urozenou dámu!“

„Musím už jít, otče,“ loučil se raději rychle Adam, neboť se obával, že otec opět začne o Kláře. A tomu se chtěl vyhnout. „Rád bych se ještě zastavil ve Zbraslavském klášteře u opata Konráda.“

Zbyněk ze Zbraslavi na to jen mlčky přikývl a doprovodil syna až k bráně dvorce.

„Dávej na sebe pozor, Adame!“ vypravil ze sebe ztěžka. S přibývajícimi léty se ho čím dál častěji při loučení se synem zmocňovalo dojetí. „A vrať se brzy!“

Adam otce objal. „Přijedu, jak to jen půjde,“ slíbil mu.

Zbyněk potom dlouho provázel odjíždějícího Adama pohledem.

Ani jsem se ho vlastně nezeptal, o jakou pomoc ho Rejčka požádala, uvědomil si přitom.

Na podobné otázky však už bylo pozdě.

Adam našel opata Konráda v klášterní zahradě, kde jako každý podzim prostřihával růže. Byla to jeho oblíbená činnost, kterou by nepřenechal nikomu.

Nechal všeho, sotva Adama zahlédl přicházet po cestičce vysypané oblázky.

„Tak rád tě zase vidím, Adame!“ vítal ho. „Doufám, že se dnes zdržíš alespoň na večeři.“

„Rád bych, otče, ale musím k hradeckému dvoru královny vdovy Rejčky,“ odpověděl Adam.

Konrád jen udiveně pozdvihl obočí. Podobná slova by nečekal právě od Adama, věrného vazala Elišky Přemyslovny, která s Rejčkou zrovna dobře nevycházela.

Adam se zasmál. „Vidím, že mi řekneš totéž, co můj otec – tedy, že bys ode mě něco podobného neočekával. Ale... je to trochu složitější. A já věřím, že mi pomůžeš jako vždy cennou radou.“

„Pokusím se o to,“ usmál se Konrád. „Můžeme si o tom promluvit v knihovně. Na vysedávání venku v zahradě je přece jen už trochu chladno. A čas ti jistě vybudě alespoň na pohár vína, když ne na večeři.“

„To jistě ano,“ přikývl Adam a vydal se s opatem ke klášteru.

Zahrada dosud hýřila sytými barvami, jako by se květy chtěly ukázat v plné kráse, než je spálí první mráz, avšak nahořklý pach tlení byl neklamnou známkou blížícího se podzimu.

V klášterní knihovně sálalo z hořícího krbu příjemné teplo a Adam náhle zalitoval, že se zde nemůže zdržet.

Usadili se pak s Konrádem u krbu, každý v ruce pohár s vínem, a Adam se pustil do vyprávění.

„Královna vdova Rejčka mi poslala už druhý list, ve kterém mě žádá o pomoc. Dovolává se památky svého královského chotě. A nevynechala samozřejmě ani zmínku o dceři Anežce, jejíž zájmy jako Přemyslovny bych měl hájit.“

„Obává se tedy o život své dcery?“ zeptal se Konrád.

„Možná také, ale podle Rejčky to vypadá, že někdo usiluje v první řadě o život jí. A vyslovila i podezření, že smrt jejího druhého manžela Habsburka Rudolfa nemusela být přirozená. Začalo to prý zlými sny, ve kterých vidí varovnou předtuchu.“

„Neočekával bych, že se Její Výsost jako dobrá křesťanka nechá ovlivnit podobnými pověrami,“ přerušil ho Konrád.

„Jenže v tomto případě se její obavy vyplnily,“ upozornil ho Adam. „Někdo jí napustil šat jedem. To roucho se zalíbilo Rejččině marnivé dvorní dámě Eufémii, a tak si je potají oblékla,“ pokračoval v líčení nedávných událostí.

„Marnivost mezi ctnosti nepatří,“ poznamenal suše Konrád. „Ovšem být za ni ta nebohá Eufémie potrestána takhle...“

„Byla to prý ošklivá smrt,“ dodal Adam.

„To obvykle v podobných případech bývá,“ mínil Konrád. „Nerad to říkám, ale podobné případy s dotykovým jedem se v jistých kruzích nepříjemně množí.“

„Nu, a Rejčka se teď bojí o svůj život,“ poznamenal Adam.

„K těm obavám má bohužel pádný důvod,“ řekl Konrád.

„I já si myslím, že nejsou neopodstatněné,“ souhlasil s ním Adam.

„V tomto případě si ani nemusíme položit onu obvyklou otázku: Cui bono, tedy komu by takový zločin prospěl. Těch je celá řada,“ usoudil Konrád.

„V tom máš pravdu,“ souhlasil s ním Adam. „Ovšem nelze ani vyloučit, že jde o čin z pouhé osobní, ne politické msty. Spousta paní na ni žálí a spousta... obdivovatelů jí nemůže zapomenout, že dala přednost Habsburkovu Rudolfovi, a ne některému z nich.“ Adamovi se o podobných světských věcech mluvilo s opatem Konrádem jen s obtížemi.

Konrád se rozpakům svého společníka pobaveně pousmál. „Máš pravdu. A možná šlo také o ojedinelý pokus, který se nemusí opakovat.“

Adam na to jen souhlasně přikývl.

Ani jeden z nich nemohl tušit, jak nesmírně se opat Konrád tentokrát mýlí.

Adam přelétl pohledem hradecký hrad královny vdovy Rejčky. Bylo to výstavné a dobře opevněné sídlo, ale Pražský hrad to nebyl. A to se jistě Rejčce nezamlouvalo. Vždycky chtěla být středem pozornosti, takový z ní měl alespoň Adam dojem.

Pobídl koně a zamířil k hlavní bráně. Zdálo se, že zde jeho příjezd očekávali, neboť ho stráž vpustila bez zbytečných průtahů dovnitř. Na hradním nádvoří ho už k jeho překvapení vyhlížel komorník. Byl úslužnost sama.

„Mám tě okamžitě uvést k Její Výsosti,“ svěřil mu důležitě.

„Dostavil se sem už velitel mé stráže Šimon?“ zeptal se ho Adam cestou k Rejččiným komnatám.

„Ano, přijel hned zrána,“ odpověděl mu komorník. Chtěl ještě něco dodat, ale vtom se zarazil.

Chodbou k nim totiž mířila vysoká mladá žena s vlasy plavými tak, že se zdály téměř bílé.

„Jsem Hildegard, dvorní dáma Její Výsosti královny vdovy Rejčky,“ oznámila Adamovi z vysoka, když k němu došla. Upřela na něj chladný pronikavý pohled. „A ty musíš být Adam ze Zbraslavi.“

„V tom se nemýlíš.“ Adam se jí s těmi slovy uklonil s rukou přitisknutou na srdce, jak to vyžadoval dvorský mrav.

„Dobře.“ Hildegard zvlínil úzké rty náznak neupřímného úsměvu. „Doprovodím tě do knihovny, kde tě už očekává Její Výsost,“ sdělila mu. Komorníka zcela přehlížela, jen kostnatou rukou na něj mávla, jako by odháněla dotěrný hmyz. „Ty můžeš jít!“ přikázala mu pak.

Komorník se ani nesnažil skrýt úšklebek. Hildegard zjevně v lásce neměl. Vrhł po Adamovi téměř soucitný pohled a raději rychle zmizel.

Adam usoudil, že by v dané situaci bylo zbytečné plýtvat slovy, a mlčky Hildegard následoval do knihovny.

Rejčka, která stála u krbu, se otočila, když vstoupil. Svít z plamenů jí přitom prozářil plavé vlasy, takže jí zaplály kolem hlavy jako zlatá svatozář.

„Vítej, pane ze Zbraslavi,“ usmála se na Adama. Počkala, dokud se Hildegard nevzdálila, a teprve potom se usadila do křesla u krbu. Adamovi pokynula, aby se posadil naproti ní.

„Jsem ráda, že ses vážil cestu do Hradce,“ pokračovala. Hlas měla svůdný, hladil jako samet. „A ještě raději jsem, že tvá přezdívka Pater lhala a že ses nepřipojil k zbraslavským cisterciákům, jak se proslýchalo.“ Usmála se na Adama a v zelených očích jí přitom zaplály ohníčky, které mohly být nicméně odleskem plamenů z krbu. „Věřím, že se zasadíš o objasnění nedávné tragické události, k níž došlo na mém dvoře zde v Hradci.“ Odmlčela se krátce a pak dodala: „A jak doufám, nejen té. O svých obavách jsem se ti zmínila v dopise. Eufémiina smrt doložila, že nejsou neopodstatněné.“

„Nepřestalas věřit na předtuchu vyvolanou zlým snem, Výsosti?“ zeptal se jí Adam.

Rejčce blýsklo nebezpečně v očích. „Bože dobrý! Nejde přece o pouhou neopodstatněnou předtuchu! Ty snad věříš, že můj královský choť Rudolf zemřel při tažení někde u Horažďovic v důsledku pouhé horečky a vysílení?“ Ruce při těch slovech sevřela v pěst tak pevně, až jí zbělely klouby. „Byl to muž v plné síle! A nebylo mu ještě ani třicet let! Jsem přesvědčená, že byl otráven. Nepřítel měl víc než dost. Českou šlechtu třeba, a to nemluvím o Jindřichu Korutanském!“ Při těch slovech ohrnula